

ת"פ 26074/08/17 - מדינת ישראל נגד מכלוף קדוש

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט טפרברג

ת"פ 26074-08-17

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

מכלוף קדוש (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ורד בירגר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש ביום 13.8.2017 כתב אישום, המייחס לו עבירת **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

כתב האישום

1. מ.א. (להלן: המתלונן), הוא בעליה של חנות ירקות בירושלים (להלן: החנות). הנאשם והמתלונן מכירים זה את זה עשרות שנים, בין היתר בשל העובדה שהנאשם מתגורר בקרבת החנות.
 2. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה החליט הנאשם לדקור את המתלונן, משום שסבר שהאחרון דיבר אליו באופן לא ראוי מספר שבועות עובר ליום 3.8.2017.
 3. ביום 3.8.2017 יצא הנאשם מבית אמו, כשהוא מצויד בסכין מטבח בעלת להב באורך 8 סנטימטרים, במטרה לדקור באמצעותה את המתלונן. בשעה 13:19 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם לחנות כאשר הסכין בכיסו. הנאשם ניגש אל המתלונן, שלף את הסכין מכיסו ודקר את המתלונן בבטנו. הנאשם הניף את הסכין לעבר בטנו של המתלונן מספר פעמים נוספות ופצע אותו, כאשר המתלונן מנסה להתגונן באמצעות ידיו.
 4. המתלונן אחז בידו של הנאשם ושאל אותו: "מיקי למה אתה עושה לי את זה? מה עשיתי לך?" הנאשם השיב למתלונן: "כך".
 5. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן שני פצעי דקירה בבטן עם קרעים בשרירי דופן הבטן, וכן שלושה חורים במעי וכאבים עזים. המתלונן הובהל לבית החולים שם נותח בהרדמה כללית, ובוצעה כריתה בין שני חורים במעי. החור השלישי נסגר עם תפרים. המתלונן שוחרר מבית החולים ביום 9.8.2017.
- הנאשם נעצר ביום האירוע מושא כתב האישום.
6. הנאשם הופנה לבדיקה פסיכיאטרית, לבחינת כשירותו הנפשית בעת ביצוע העבירה, וכשירותו לעמוד לדין. לשם

כך, אושפז הנאשם במחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים איתנים ביום 17.8.2017 עד ליום 28.8.2017.

תשובת הנאשם לאישום ורקע כללי

7. בתשובת הנאשם לאישום, הדגישה באת כוח הנאשם כי אין מחלוקת שהנאשם דקר את המתלונן, כמפורט בכתב האישום. אין גם מחלוקת, כי הנאשם סובל מבעיות נפשיות שונות, מזה שנים רבות. המחלוקת המרכזית בין הצדדים היא, האם היה הנאשם מודע למעשיו בעת ביצוע העבירה - כגרסת התביעה, או שמא חל על הנאשם סייג אי שפיות הדעת הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין - כגרסת ההגנה.
8. בנוגע למחלוקת זו, הוצגו בפני בית המשפט שתי חוות דעת רפואיות מרכזיות. האחת - חוות הדעת של ד"ר אחיקם אולמר, שניתנה ביום 6.9.2017 (ת' 1א', להלן: חוות דעת התביעה), והשנייה - חוות דעתו של ד"ר פוקס מנדל, שניתנה ביום 3.12.2017 (להלן: חוות דעת ההגנה).
9. להשלמת התמונה יצוין, כי עובר לאירוע מושא כתב האישום - ביום 21.7.2017, הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם, לאחר שאמו של הנאשם התקשרה למשטרה וסיפרה כי הנאשם צועק ומאיים עליה. הנאשם התעמת עם השוטרים שהגיעו למקום, ועקב כך נעצר. בחקירתו באותו היום סיפר הנאשם על השתלשלות האירועים שהובילו למעצרו (נ/8), וציין כי הוא שומע קולות: "אני מדבר עם אלוהים, עם טראמפ, עם מי שאתה רוצה אני מדבר... (נ/8 שו' 53 עד 55).
- בעקבות דברים אלה, נבדק הנאשם ביום 22.7.2017 במיון הפסיכיאטרי בבית חולים כפר שאול. בבדיקה שנערכה על ידי ד"ר מאמון אבוטיר, דיווח הנאשם על "שמיעת קולות מזה שנים רבות של אנשים שמדברים איתו" (נ/9). מכל מקום, ציין ד"ר אבוטיר כי אין עדות למסוכנות מצד הנאשם, והוא אינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי דחוף (נ/9).
- ביום 30.7.2017 נבדק הנאשם בתחנת בריאות הנפש של מחוז צפון. צוין כי הנאשם נמצא במצב יציב, וכי קיבל זריקת פלודיקט.
10. ביום 3.8.2017 ביצע הנאשם את המעשה מושא כתב האישום. כאמור, מרבית העובדות אינן במחלוקת בין הצדדים, מלבד השאלה האם היה הנאשם מודע למעשיו בעת ביצוע המעשה.

חוות דעת מטעם התביעה

11. חוות דעת התביעה נכתבה לאחר אשפוז הנאשם במשך 11 ימים במרכז לבריאות הנפש "איתנים", בין התאריכים 17.8.2017 עד 28.8.2017. במהלך תקופה זו נבדק הנאשם מספר פעמים על ידי ד"ר אולמר, ונצפה על ידי הצוות הסיעודי במרכז.
12. כעולה מסקירת ההיסטוריה הרפואית של הנאשם, האחרון אושפז לראשונה בשנת 1991 בבית חולים פסיכיאטרי, בהוראת אשפוז. הנאשם אובחן כסובל ממצב פסיכוטי חריף, הפרעת אישיות, אפיזודות פסיכוטיות על רקע שימוש בסמים, ונבחן קיומו של תהליך סכיזופרני ממנו סובל הנאשם.
13. הנאשם אושפז פעמים נוספות מדי מספר שנים. לעיתים לבקשתו, ולעיתים לבדיקה בהוראת בית המשפט (ראו: עמ' 2 לחוות דעת התביעה).
14. ביום 6.8.2017 נבדק הנאשם בחדר המיון הפסיכיאטרי בבית חולים כפר שאול, על ידי ד"ר ודים סבלב. בבדיקה עלה כי על אף שהנאשם נמצא במצב פסיכוטי כרוני, אין סימנים המחייבים אשפוז מיידי, והנאשם שוחרר מחדר המיון (חוות דעת התביעה בעמ' 4, ראו גם: נ/19).
15. בחוות דעת התביעה הודגש, כי במכתב שנשלח מאת פרופ' דוד גרינברג מיום 22.8.2017, צוין פרופ'

גרינברג כי: "לאורך השנים שהוא (הנאשם - ד.ט.) מבקר במרפאה, לא התרשמתי מאדם במצב פסיכוטי פעיל, אלא בהפרעת אישיות אנטיסוציאלית עם התמכרות לסמים" (ראו: נ/17).

16. סיכומם של דברים, ומפאת חשיבותו יצוטט הקטע הרלוונטי במלואו, נקבע בחוות דעת התביעה כהאי לישנא:

"דין וסיכום: מדובר בגבר בן 57 המאובחן כסובל מסכיזופרניה, משתמש באופן תדיר בסמים במשך שנים רבות ובעל הפרעת אישיות אנטיסוציאלית עם הרשעות רבות בעבירת אלימות רכוש וסמים בגין בילה שנים רבות מאחורי סורג וברית, אושפז מספר פעמים במחלקות פסיכיאטריות לצורך איזון או גמילה אך לא שיתף פעולה עם ניסיונות הגמילה, התקבל כעת לאשפוז במוסדנו לצורך כתיבת חו"ד לאחר שדקר אדם בתאריך 3.8.17."

השאלה העומדת בבסיס חוות דעת זו היא האם היה הנבדק שרוי תחת השפעת הלוצינציות שמיעה פוקדות - להן לא יכול היה להתנגד - בזמן ביצוע המעשה בו מואשם, זאת במיוחד לאור העובדה שבעבר דיווח במהלך אשפוזיו הלוצינציות שמיעה שפקדו עליו לדקור אנשים, לצד הפרעה משולבת של שימוש בסמים, הפרעת אישיות אנטיסוציאלית ומצבים פסיכויים אשר תועדו אף הם בעבר.

כשבועיים טרם מעצרו הנוכחי נעצר הנבדק בחשד לאיומים על אמו - שוב על רקע ויכוחים לדרישתו לכסף ותקיפת שוטרים שהגיעו לבית עקב ויכוחים אלה. בגין חשדות אלה הוצא לנבדק צו הרחקה מביתו, ההתנהלות סביב אירועים אלה לא מעלה חשד כי בוצעו מתוך מחלת נפש (בחוו"ד ממחלקתנו לבימ"ש השלום שם מתנהל בימים אלה התיק בגין אישומים אלה נכתב כי הנבדק כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו).

לאחר המעצרים בשבועות האחרונים הנבדק נחקר מספר פעמים במשטרה ובחדרי מיון, בכל המקרים לא עלה מניע פסיכוטי למעשיו אלה והוא דיבר באופן מאורגן, גם אם דיווח על "שמיעת קולות" הרי שדיווחים אלה היו בשולי הדברים ללא קשר לאירועים בגינם הואשם.

הנבדק החל לטעון כי ביצע את הדקירה בהשפעת קולות רק כאשר הגיע למוסדנו ב-17.8.17 לצורך כתיבת חו"ד. בבדיקותיו מסר דברים סותרים לגבי השימוש בסמים טרם מעצרו. לגבי המניע לדקירה סיפר בשלב מסוים על תחושת חוסר המוצא שחש לאחר שהוצא נגדו צו הרחקה, היה חסר אמצעים לקנות סמים וסיגריות במידה אליה היה רגיל וחש שהוא בתחתית הסולם החברתי כשהוא נאלץ להתחנן לכסף מעוברים ושבים. בנסיבות אלו עלה כעסו על מ.א. בגין תחושתו שהתייחס אליו בזלזול ונתן לו שקלים בודדים או סירב לתת לו כסף, חשב שעדיף לו להיות בכלא שם הוא במעמד חברתי טוב יותר מאשר בקהילה.

גרסתו זו של הנבדק תואמת לדברים שאמר לאמו טרם ביצע את הדקירה וכן לדבריו בחקירותיו במשטרה לאחר המעשה.

לאחר הגעתו של הנבדק לאשפוז להסתכלות, מסר הנבדק כי התנאים בבי"ח עדיפים על תנאי הכלא. מדובר באדם בעל התנהגות עבריינית חוזרת ונשנית לאורך חייו הבוגרים. הרושם הוא כי הנבדק משתמש בתסמינים פסיכויים שהוא מכיר על מנת להסיר ממנו אחריות למעשה ולחמוק מעולו של החוק. בנוסף יש רושם שהנבדק מעצים באופן מכוון את הסימפטומים כדי לחזק אצל הבודקים את הרושם למחלתו, זאת ע"י דיווחים צבעוניים כגון, שהוא ראה את טראמפ באליו ומלביש אותו וכדומה (דיווחים לא אופייניים למחלת נפש ושאינם מוכרים מעברו של הנבדק).

לא סביר כי הנבדק ביצע מעשה כה קשה של דקירת אדם מתוך מצב פסיכוטי תוך שהוא מתאר כי מדי פעם הוא רואה את הנשיא טראמפ או את הרב עובדיה מגיעים אליו - ומעשה הדקירה יהיה הסימפטום ההתנהגותי הפסיכוטי היחיד שנצפה בתקופה האחרונה.

העובדה כי בעבר דיווח על שמיעת קולות פוקדים לדקור אחרים אינה מקנה לו "חסינות" מפני עבירה זו, לפי המידע שלפנינו במקרה הנוכחי.

מסקנות חוות הדעת

לאור כל האמור לעיל הגענו למסקנה כי הנבדק לא ביצע את העבירות המיוחסות לו מפאת מחלתו הנפשית.

גם אם לנבדק ישנם תסמינים פסיכיאטריים הרי שהתנהלות המאורגנת בחקירות ובאשפוז במוסדו אינן מצביעות כי אלו משפיעים על מהלך חשיבתו והתנהגותו באופן משמעותי. הנבדק מכיר את בעלי התפקידים העוסקים בדין, מבין את כתב האישום ומסוגל להסתייע בעו"ד ולכן הינו כשיר לעמוד לדין" (חוות דעת התביעה, פרק הסיכום).

חוות דעת מטעם ההגנה

17. חוות דעת ההגנה ניתנה לאחר שד"ר מנדל ביקר את הנאשם בכלא מגן, ביום 15.11.2017. בנוסף, עמדו לרשותו של ד"ר מנדל מסמכים שונים, המפורטים בעמ' 2 לחוות דעת ההגנה.

18. כעולה מחוות דעת ההגנה, הנאשם דיווח מספר פעמים בעבר על הזיות שמיעה, כולל הזיות אימפרטיביות ומחשבות שווא שונות, ומחשבות שווא רדיפתיות.

19. גם מתוך חוות דעת ההגנה, אצטט במלואה את המסקנה העולה מחוות הדעת:

"דין וסיכום: לאור הפרטים האנמנסטיים, תיעוד רפואי ובדיקתי הקלינית, הגעתי למסקנות הבאות:

- הנבדק לוקה בתחלואה כפולה - מחלת נפש מסוג סכיזופרניה ושימוש בחומרים פסיכואקטיביים.
- תסמין פסיכיאטרי עיקרי המלווה את הנבדק במשך הזמן בשנים האחרונות הוא, הזיות שמיעה עם תוכן פוקדני כולל דקירת אנשים או דקירה עצמית.
- עקב דיווחים סותרים על שימוש בסמים בעת ביצוע המעשה נושא כתב האישום לא ניתן לקבוע אם נטל סמים ביום ביצוע המעשים המיוחסים לו, אך חשוב לציין ש-3 ימים לאחר האירוע הנדון הנ"ל נבדק בחדר מיון כאשר הובא לבדיקה ממעצר. בבדיקה אובחן כשרוי במצב פסיכיאטרי וסביר להניח שבהיותו במעצר לא נטל סמים, מה עוד שהנבדק אובחן במהלך האשפוזים כסובל ממחלת סכיזופרניה ולא רק משימוש ממושך בסמים ולכן קיימת סבירות שלמחלתו הנפשית הייתה השפעה על המעשה המיוחס לו בכתב האישום.
- טענתו של ד"ר אחיקם בחוות דעתו שהתנהגותו המאורגנת של הנבדק בחקירת המשטרה ובאשפוזו מצביע על כך שהנבדק לא ביצע את המעשה המיוחס לו מפאת מחלתו הנפשית, לא שוללת את הסבירות שהמעשה המיוחס לו נבע מהזיות שמיעה פוקדניות שציוו לו לדקור. הנבדק סבל מהזיות שמיעה לאורך זמן, לפני ואחרי ביצוע המעשה הנ"ל הטענה שהתנהגותו של הנבדק הייתה מאורגנת במחלקה נבעה כנראה מכך שבמהלך האשפוז נטל טיפול תרופתי אנטי פסיכיאטרי. התנהגותו המאורגנת של הנבדק בחקירת המשטרה לא שוללת קיומן של הזיות ומחשבות שווא, וקורה לא מעט שחולים לא מגלים תסמינים פסיכיאטריים לאנשים שאינם אנשי מקצוע בבריאות הנפש. טענתו בחקירה שהמתלונן לא דיבר יפה אתו שבועות לפני האירוע לא נראית הגיונית, אך קיימת אפשרות שאז גילה גישה פרנואידית כלפי המתלונן.

מסקנות חוות הדעת:

לאור מכלול הממצאים - מהלך מחלתו הנפשית, קיומן של הזיות שמיעה פוקדניות ותסמינים פסיכויטיים נוספים, ללא קשר לשימוש בסמים, קיים ספק סביר שמחלתו הנפשית בעיקר הזיות השמיעה גרמו לאי יכולתו של הנבדק להימנע מהמעשה המיוחס לו בכתב האישום" (חוות דעת ההגנה, פרק הסיכום).

ההליך בבית המשפט

20. כמבואר לעיל, מאחר ומחלוקת הצדדים התמצתה בשאלת כשירותו הנפשית של הנאשם בעת ביצוע העבירה, קבעתי כי הוכחות וראיות הצדדים יתמקדו בעניין זה בלבד (החלטה מיום 11.1.2018, עמ' 11 לפרוטוקול).
21. מטעם התביעה העידו ד"ר אחיקם אולמר (להלן: ד"ר אולמר), גב' פיבי קדוש - אימו של הנאשם שהעידה ונחקרה בביתה (להלן: גב' קדוש), וגב' רעות בנדיבה - אחייניתו של הנאשם.
- מטעם ההגנה העידו הנאשם, מר דוד קדוש - אחי הנאשם (להלן: דוד), מר ציון קדוש - אח נוסף של הנאשם (להלן: ציון), וד"ר פוקס מנדל (להלן: ד"ר מנדל).
22. עדויות הצדדים וחקירותיהם, משתרעות על פני מספר רב של עמודים. מטבע הדברים אתאר בתמצית עדויות אלה, ואתמקד בדברי הצדדים אותם מצאתי רלוונטיים להכרעת הדין.

עדות ד"ר אולמר

23. ד"ר אולמר העיד כי חוות דעתו נכתבה לאחר שצפה בנאשם במשך תקופה של 11 ימים, במהלכם נפגש בפועל עם הנאשם שלוש פעמים לפחות (עמ' 19 שו' 22). ד"ר אולמר הדגיש כי: "חוות דעת אנחנו מרכיבים למעשה פאזל, אנחנו מקבלים הרבה מאוד נתונים, בין אם זה התיק הקודם, כמו שאני אמרתי, ההסתכלות במחלקה של הצוות הסייעודי, הבדיקות שלי, השיחות עם אנשים, החומר מהחקירות, ביחד מרכיבים פאזל וגם אם יש חתיכה בפאזל שחסרה או לא מתאימה, אפשר לקבל תמונה אם יש מספיק מרכיבים" (עמ' 20 שו' 17 עד 20).
24. בהתייחס לדברי הנאשם, לפיהם הנאשם מדבר עם אלוהים ועם הטלוויזיה - והם אף משוחחים עימו, ציין ד"ר אולמר כי בתמליל חקירת הנאשם מיום 21.7.2017, התנהל הנאשם באופן ענייני, והשיב בצורה סדורה להאשמות נגדו. אכן, הנאשם ציין בחקירה כי: "אני מדבר עם אלוהים, עם טראמפ, עם מי שאתה רוצה אני מדבר", אך עשה זאת כדי להציג עצמו כאדם סובל המתקשה בחיי היום יום. בנוסף, הנאשם לא ייחס בחקירתו משמעות אופרטיבית לקולות אלה (עמ' 24 שו' 10 עד 15).
25. ד"ר אולמר הדגיש, כי אדם המושפע מהזיות ראייה ושמיעה, עד שאלה גורמות לו לדקור אדם, "נראה מאוד מאוד מוסח מאוד מאוד חשדן, מאוד מסתגר, או התנהלות שנראית גם לבן-אדם שאינו מקצועי נראית יוצאת דופן" (עמ' 25 שו' 1 עד 3). בענייננו, לא הפגין הנאשם התנהגות כזו.
26. הוטעם, כי דפוסי התנהגות של אדם לאורך שנים הם מרכיב חשוב באישיותו, ובחוות דעת פסיכיאטרית שומה להתייחס לדפוסים אלה. בענייננו, הנאשם בעל רקע פלילי לא מבוטל, "וברוב המכריע של הפעמים בהן התנהל בצורה תוקפנית ועבריינית, הורשע ונדון למאסר" (עמ' 28 שו' 17 עד 19). לגישת ד"ר אולמר, חיי הנאשם מחוץ לבית הכלא היו חיים קשים ומשפילים, נטולי כבוד ומעמד. "הפתרון" שעמד בפני הנאשם, הוא ביצוע עבירה על מנת להגיע לכלא, דבר שנאמר במפורש על ידי הנאשם (עמ' 29 שו' 17 ו-18. ראו גם

בהרחבה: עמ' 138 שו' 19 עד עמ' 139 שו' 20). משבחר הנאשם ב-"פתרון" זה וביצע את המעשה מושא כתב האישום, "שינה את דעתו והעדיף להיות בבית חולים מאשר בכלא, והשתמש למעשה בסימפטומים שאולי מוכרים לו מהעבר כדי לנסות להסיט את המסלול לכיוון אשפוז" (עמ' 30 שו' 17).

27. הודגש, כי אדם הטוען כי הוא הוזה את הנשיא טראמפ "בא ומלביש אותו", נמצא במצב פסיכוטי קשה ביותר, עד כי יהיה לאותו אדם קשה מאוד: "להתנהל בדברים הכי בסיסיים של היום יום" (עמ' 33 שו' 15). עוד צוין, כי תיאורים אלה אינם אופייניים לנאשם ואינם מתיישבים עם עברו הרפואי (עמ' 36 שו' 1 עד 5).

28. בחקירתו הנגדית, הסביר ד"ר אולמר כי מחלת הסכיזופרניה יכולה לבוא לידי ביטוי בהפרעות במהלך החשיבה, הזיות - הבאות בדרך כלל לידי ביטוי בהזיות שמיעה, והתנהגות לא מאורגנת. בנוסף, עשויה המחלה לבוא לידי ביטוי בהיעדר התאמה בהבעת רגשות מבחינה חיצונית, לתוכן דברי החולה (עמ' 54 שו' 17 עד 20).

29. הוסבר, כי הנאשם טופל באמצעות כדור שעליו ליטול פעם ביום, וזריקה אחת לשבועיים (עמ' 6 שו' 27, עמ' 62 שו' 3). בה בעת, טיפול תרופתי אינו מונע לחלוטין החמרה והתפרצות פסיכוטית אצל החולה.

30. צוין כי אין מחלוקת שהנאשם חולה נפש, אולם מצב פסיכוטי כרוני הוא מצב שאינו שגרתי (עמ' 86 שו' 27). הוסכם, כי אין ראיה פוזיטיבית המלמדת שהנאשם היה תחת השפעת סמים בעת ביצוע המעשה מושא כתב האישום (עמ' 87 שו' 14 עד 18).

31. בהתייחס לאירוע מיום 21.7.2017, ציין ד"ר אולמר כי אין מחלוקת שהנאשם חולה נפש, וכי דיווח על "שמיעת קולות" בעבר. יחד עם זאת, אין דבר הקושר בין הקולות ששמע הנאשם ובין ביצוע העבירה (עמ' 100 שו' 10 עד 13). הודגש כי גם הנאשם, לא קשר בחקירתו במשטרה בין הדברים.

32. לטענת ד"ר אולמר, על אף שגב' קדוש ציינה כי עובר לאירוע מושא כתב האישום חלה הידרדרות במצבו הנפשי של הנאשם (נ/10 - עדות גב' קדוש במשטרה מיום 23.7.2017), הרי שהנאשם: "הוא בן אדם חולה נפש שמשמש בסמים, נשלח המון פעמים לגמילה ויום יומיים שלושה הלך משם והיא לא יודעת להתמודד אתו", וכן: "בשיחות עם אמו, מספרת שהיא התעייפה מהטיפול היום יומי בו, והוויכוחים עמו סביב נושאי כסף וסמים" (עמ' 104 שו' 8 עד 21).

33. ושוב הדגיש ד"ר אולמר, בהתייחס לכך שגב' קדוש וגם אחות הנאשם העידו במשטרה כי הנאשם דיווח על שמיעת קולות הפוקדים עליו לדקור אדם:

"שוב אמרתי, אני לא אמרתי אף פעם שלנבדק לא היו קולות, לנבדק היו קולות, אני דיברתי ספציפית לגבי האירועים הנדונים, אם אנחנו מדברים על התיק הנוכחי אז חקרנו טוב טוב, דיברנו טוב עם הנבדק, הסתכלנו בחומר, ושוב אני אומר, המעשים שיוחסו לו בתיק הנוכחי וב-21 לחודש לא בוצעו בגלל השפעת קולות" (עמ' 106 שו' 4 עד 7, ראו גם: עמ' 160 שו' 18 עד 22).

עדות גב' קדוש

34. גב' קדוש העידה כי הנאשם - בנה, אמר לה כי קולות ששמע אמרו לו לדקור אדם (פרוטוקול מיום 22.10.2018, עמ' 89 שו' 11). עוד סיפרה, כי עובר לאירוע אמרה את הדברים לד"ר גרינברג, אך האחרון לא התייחס לכך (עמ' 89 שו' 29).

35. גב' קדוש סיפרה כי הנאשם: "הוא מדבר לבד עם עצמו וזה לא נורמלי" (עמ' 90 שו' 23). עוד ציינה, כי הנאשם לא משתמש בסמים מזה מספר שנים (עמ' 91 שו' 3).

עדות גב' רעות בנדיבה

36. גב' בנדיבה העידה כי ראתה את הנאשם סמוך לאחר האירוע מושא כתב האישום. לדבריה, הנאשם היה נסער ונראה מבולבל: "הוא אמר היה דקירה, משהו כזה הוא אמר, הוציא מהפה" (עמ' 96 שו' 17). יצוין כי גב' בנדיבה העידה בעניין זה במשטרה ביום 3.8.2017 (ת/15).

37. גב' בנדיבה סיפרה כי: "בטלוויזיה פעם אחת הוא ראה שדיברו על דקירות, אז הוא אמר אני אדקור. כאילו הוא שמע שהטלוויזיה אומרת לו בוא תדקור" (עמ' 101 שו' 18 עד 20). לטענתה "הוא לא שם לב למה שהוא עושה [...] אדם שהוא חולה בנפש הוא לא בריא בנפש, הוא לא שם לב למה שהוא עושה" ... (עמ' 105 שו' 3).

עדות הנאשם

הנאשם העיד בפניי, וסיפר כי מזה כ-45 שנה הוא שומע קולות. לטענתו, הוא יודע להבחין בין קולות הנשמעים במציאות, לבין קולות אותם הוא הוזה (עמ' 110 שו' 20). לדברי הנאשם, "מעולם לא עשה בעיות" לאימו, "וההפרעה היחידה זה שאני לוקח ממנה כסף" (עמ' 112 שו' 17 עד 19).

38. הנאשם סיפר כי גם כאשר הוא נוטל סמים, הוא מצליח להבחין בין טוב לרע, "וכלום לא קורה לי" (עמ' 114 שו' 10). לטענתו, באירוע ביום 21.7.2017 ניסה שוטר לרצוח אותו בבית אמו (עמ' 114 שו' 22).

39. הנאשם סיפר כי הוא רואה בעיני רוחו את הנשיא טראמפ מגיע אליו ומדבר אתו באופן קבוע, ואפילו נשיא ארה"ב לשעבר קלינטון משוחח אתו ומתרגם את דבריו לעברית (עמ' 115 שו' 8 עד 20). עוד סיפר, כי תכנן לרצוח את הרב עובדיה יוסף, למרות שנפטר זה מכבר (עמ' 115 שו' 23).

40. הנאשם סיפר כי עובר לאירוע מושא כתב האישום, ביקש שישה שקלים מהמתלונן, והאחרון סירב לבקשתו. דבר זה גרם לנאשם עלבון ומורת רוח רבה (עמ' 120 שו' 11 עד 19).

41. בהתייחס ליום האירוע מושא כתב האישום, הסביר הנאשם בהאי לישנא:

"ת. לא מתאים אבל באותו בוקר, באותו בוקר שדקרת אתו בצהריים, באותו בוקר כבר מהבוקר הם אומרים לי תדקור את מוריס. ש. מי אמר?"

ת. שתי קולות, שתי קולות מדברים ביחד, אני שומע עוד קול, אני לא יודע מי זה, תדקור את מוריס, אני אומר להם בסדר, בסדר. ש. זה פעם ראשונה שאמרו לך לדקור מישהו ספציפי או, ת. פעם ראשונה שאמרו לי מישהו ספציפי, את מוריס, ש. זאת אומרת עד אז אמרו לך סתם תדקור, ת. עד אז אמרו סתם תדקור ובאותו יום תדקור את מוריס, תדקור את מוריס ש. ומה אמרת לקולות?"

ת. הסכמתי, אמרתי בסדר אני אדקור אותו, חכו ש. למה הסכמת?"

ת. הסכמתי כי אני חאלס כבר נמאס לי להיות בחוץ, נמאס לי מהבית, נמאס לי מהטלוויזיה, נמאס לי מעצמי, לא רוצה לחיות, רוצה למות. ש. אז אתה דקרת את מוריס כי הקולות אמרו?"

עמוד 7

ת. הקולות אמרו תדקור את מוריס (עמ' 121 שו' 1 עד 16, ראו גם: עמ' 141 שו' 9 עד 13).

42. לשאלת הסניגורית מה מרגיש הנאשם כלפי המתלונן, השיב הנאשם: "מרגיש אליו כמו כל אחד אחר. אבל תשמעי בפשע יש מושג, בפשע אין אימא אין אבא בפשע. לא אימא ולא אבא, ואני מבין את תורת הפשע יותר מאשר אתה מבין את תורת השיפוט" (עמ' 122 שו' 19 עד 21).

43. לשאלת הסניגורית מדוע לא סיפר הנאשם בחקירתו במשטרה, כי ביצע את מעשה הדקירה בפקודת קולות ששמע, הסביר הנאשם כי: "רציתי שהתיק יהיה נקי יעני, בלי דקירות, בלי כלום ובבית חולים יטפלו בי, אם לא, הייתי כבר מוכן לבוא למשפט ולהודות בתיק תוך שבוע, שבועיים..." (עמ' 124 שו' 5 עד 7).

44. בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם כי הגיע עשרות פעמים לחנותו של המתלונן לקחת שישה שקלים לנסיעה ברכבת (עמ' 131 שו' 10). בדרך כלל, היה המתלונן מעניק לנאשם את ששת השקלים, אך באחת הפעמים שהגיע לחנות, סיפר הנאשם שהמתלונן עלב בו:

"ת. אומר מה אתה בא אליי? כאילו אני גוזל אותו ואני לא יודע מה,

ש. זה עצבן אותך נכון?

ת. זה עצבן אותי והוא שיחק עם הידיים יעני ככה,

ש. מי שיחק?

ת. הוא, מוריס

ש. מה הוא עשה?

ת. לא סיפרתי את זה במשטרה, הוא ככה, לא, כל יום אתה בא

ש. וזה העליב אותך כזה נכון

ת. העליב

ש. וגם היו שם אנשים בחנות?

ת. היו כמה אנשים, הוא היה לבד והיו כמה אנשים שהלכו.

ש. זה בטח מעליב כשהוא עושה לך את זה ליד אנשים?

ת. כן, עשה עליי דאווין, זה נקרא בפשע

ש. פה זה היה מול כולם, מול אנשים?

ת. כן

ש. וזה עצבן אותך נכון?

ת. כן" (עמ' 132 שו' 6 עד 23).

45. ועוד ציין הנאשם בנוגע לחקירתו במשטרה, לאחר אירוע הדקירה:

"ת. אני סיפרתי בחקירה את כל האמת, יותר מאשר ספר תורה כתוב בו,

יותר אמת סיפרתי בחקירה.

ש. כל האמת סיפרת בחקירה?

ת. כל האמת, אני כבר תכננתי לפני שאני אגיע לחוקר, כבר כשבאו המשטרה לבית

ושאלו אותי איפה הסכין, איפה הטריקו, אני אומר לו הנה הטריקו. הוא אומר לי

איפה הסכין? אמרתי לו אם אני לא רוצה להודות אז תגיד לי? אומר לי איפה

הסכין? אימא שלי אומרת הנה הסכין פה, שטפתי אותה..." (עמ' 133 שו' 1 עד

(7).

46. לשאלת התובעת, האם אמר לגב' קדוש כי הוא מתכוון לדקור אדם כדי להיכנס לכלא, השיב הנאשם בחיוב (עמ' 144 שו' 20, ראו גם: עמ' 145 שו' 9 עד 11).

47. הנאשם הדגיש, בהתייחס לביצוע הדקירה, כי: "אני גם כיוונתי אותה (את הסכין - ד.ט.) למטה שלא חס וחלילה יקרה לו איזה משהו, איזה אסון או זה, לא רציתי שיהיה פצוע קשה או משהו, רציתי שיהיה קל, כמה שיותר קל וככה דקרתי אותו וזהו" (עמ' 149 שו' 1 עד 3, ראו גם: עמ' 150 שו' 1 עד 4). הנאשם ציין, כי כעס על חוקרי המשטרה שלא הבינו לאור טיב הדקירה ומיקומה, כי לא התכוון לרצוח את המתלונן (עמ' 159 שו' 4 עד 11).

עדות דוד קדוש

48. דוד הוא אחיו הבכור של הנאשם. דוד העיד כי שמע מספר פעמים את הנאשם מספר על הקולות שהוא שומע, "שהוא רוצה לרצוח את זה וכל מיני אנשים גדולים כמו ראש הממשלה והרב עובדיה ועוד (עמ' 181 שו' 2 עד 4). עוד סיפר, כי הנאשם קנה סכין לשם כך ודיבר על כך במשך שנה או שנתיים לפני אירוע הדקירה (עמ' 183 שו' 9 עד 18).

עדות ציון קדוש

49. ציון הוא אח נוסף של הנאשם, והוא אביה של גב' רעות בנדיבה.

50. ציון העיד כי הוא מלווה את הנאשם במשך שנים, ומשתדל לסייע לו. לדבריו, הנאשם היה צופה בטלוויזיה, ומשראה דמויות שונות ציין כי הוא מתכוון לרצוח אותם. כך היה לטענתו עם הנשיא טראמפ, הרב עובדיה, ואף ביבי נתניהו: "הוא אמר את זה מאות פעמים, לא עשרות, מאות. אני שמעתי את זה כמעט פעמיים בשבוע, שלוש פעמים בשבוע" ... (עמ' 187 שו' 14 עד 17).

51. ציון סיפר, כי התקשר עשרות פעמים לפסיכיאטר המחוזי ולד"ר גרינברג, והתריע בפניהם על מצבו של הנאשם (עמ' 188 שו' 15 עד 17, עמ' 189 שו' 24).

52. התובעת עימתה את ציון עם כך שבעדותו במשטרה, סיפר ציון כי הוא שומע קולות האומרים לו לגנוב, להרביץ ולהיות עשיר, ואילו כעת הוא טוען שהקולות פקדו על הנאשם לדקור נבחר ציבור. לשאלה זו לא השיב ציון תשובה עניינית (עמ' 193 שו' 10 עד 21).

עדות ד"ר מנדל

53. ד"ר מנדל הסביר, כי סכיזופרניה היא מחלה כרונית, הנשלטת באמצעות טיפול תרופתי. 70% מהחולים בסכיזופרניה המפסיקים או לא נוטלים את הטיפול במועדו, ניכרת החמרה במצבם (עמ' 205 שו' 1 עד 5). ד"ר מנדל ציין, כי לא ניתן לקבוע אם ביום אירוע הדקירה היה הנאשם תחת השפעת סמים (עמ' 202 שו' 11 עד 11).

54. בהתייחס לכך שגב' קדוש דיווחה על הידרדרות במצבו הנפשי של הנאשם, וביקשה לאשפוז, ציין ד"ר מנדל כי ככל הנראה מלמד הדבר על החמרה פסיכוטית במצבו הקבוע של הנאשם (עמ' 208 שו' 3, ראו גם: עמ' 209 שו' 17).

55. לשאלת הסניגורית, מדוע לא סיפר הנאשם בחקירתו במשטרה על כך שקולות ששמע פקדו עליו לדקור את המתלונן, הסביר ד"ר מנדל כי החולים בדרך כלל לא מנדבים תסמינים מסוג זה, אלא מפגינים אדישות

(עמ' 210 שו' 17 עד 20). עוד הסביר, כי חולה מרגיש בנוח יותר לדבר עם פסיכיאטר על בעיותיו ולא עם חוקרי משטרה (עמ' 211 שו' 14 עד 16).

56. ד"ר מנדל הדגיש, כי ייתכן ואדם פסיכוטי יתנהל בצורה קוהרנטית מבחינות רבות, ובכל זאת לא יוכל לשלוט במעשיו מבחינות אחרות (עמ' 214 שו' 11 עד 22). צוין, כי הסבר הנאשם לפיו דקר את המתלונן כיוון שהעליב אותו, אינו הגיוני ומתקבל על הדעת (עמ' 214 שו' 5, עמ' 216 שו' 24).

57. בהתייחס לטענה לפיה ביקש הנאשם להיכנס לכלא ובשל כך דקר את המתלונן, ציין ד"ר מנדל כי הדבר אינו מתיישב עם כך שהנאשם מתאר שמיעת קולות פוקדים (עמ' 217 שו' 11 עד 13).

58. בחקירתו הנגדית, אישר ד"ר מנדל כי לצורך כתיבת חוות הדעת נפגש עם הנאשם פעם אחת בלבד, למשך שעה בערך, וזאת מספר חודשים לאחר אירוע הדקירה (עמ' 238 שו' 2 עד 13). עוד אישר, כי לא צפה בסרטון חקירת הנאשם במשטרה, ובסרטון המתעד את האירוע.

דין והכרעה

59. לאחר שעיינתי בחומר הרב שהוגש לבית המשפט, ושמעתי את עדויות הצדדים המפורטות בנושא, מצאתי להעדיף את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה.

סייג אי שפיות הדעת

60. סייג אי-שפיות הדעת קבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, ומגדיר כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -
(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או (2)
להימנע מעשיית המעשה".

61. רוצה לומר - אדם, אשר ליקוי נפשי בלתי-ניתן לשליטה מבחינתו שלל את יכולותיו ההכרתיות או את רצונו ביחס להתנהגות ספציפית, והיווה את הסיבה העובדתית לאותה התנהגות, מוחזק כבלתי-מסוגל לגבש את האשם הנדרש בפלילים באשר לאותה התנהגות.

62. אין מחלוקת בענייננו, כי הנאשם הינו חולה נפש. אולם יסוד מרכזי לתחולת הסייג, כולל כאמור שתי חלופות אפשריות: החלופה האחת היא, כי הליקוי הנפשי שולל את יכולותיו ההכרתיות של בעל הליקוי הנפשי ביחס להתנהגות ספציפית. והחלופה השנייה היא, כי הליקוי הנפשי שולל את רצונו של בעל הליקוי הנפשי ביחס להתנהגות ספציפית.

63. בענייננו לא התקיימו אצל הנאשם חלופות אלה, ואנמק.

64. ראשית, בהתייחס לחוות הדעת שהוצגו בפניי. ניכר כי חוות דעת התביעה נכתבה לאחר סקירה מלאה של ההיסטוריה הרפואית של הנאשם, בדיקות שונות שנערכו לו, תצפיות צוות הרפואי, והכל במשך 11 ימים רצופים בהם שהה הנאשם בתנאי אשפוז. בנסיבות אלה, מצאתי לתת משקל משמעותי לחוות דעת התביעה.

בנוסף, עדותו של ד"ר אולמר בפניי הייתה בטוחה ושוטפת, וניכר היה כי הוא מיטיב להתמודד עם שאלות ההגנה ומספק לשאלות אלה תשובות מיידיות והולמות. ד"ר אולמר לא התעלם מכך שהנאשם חולה נפש, ולעיתים אף שומע קולות. אצטט שוב את דבריו הברורים והנכוחים של ד"ר אולמר: "שוב אמרתי, אני לא אמרתי אף פעם שלנבדק לא

היו קולות, לנבדק היו קולות, אני דיברתי ספציפית לגבי האירועים הנדונים, אם אנחנו מדברים על התיק הנוכחי אז חקרנו טוב טוב, דיברנו טוב טוב עם הנבדק, הסתכלנו בחומר, ושוב אני אומר, המעשים שיוחסו לו בתיק הנוכחי וב-21 לחודש לא בוצעו בגלל השפעת קולות" (עמ' 106 שו' 4 עד 7, ראו גם: עמ' 160 שו' 18 עד 22).

65. לעומת חוות דעת התביעה, לא ניתן להתעלם מכך שחוות דעת ההגנה נערכה לאחר שד"ר מנדל נפגש עם הנאשם במשך שעה אחת בלבד, וגם זאת מספר חודשים לאחר האירוע מושא כתב האישום. הדבר בהכרח מפחית מהמשקל אותו ראוי לייחס לחוות דעת ההגנה.

בנוסף, ניכר היה כי ד"ר מנדל התקשה להתמודד עם שאלות רבות של התובעת ובית המשפט. כך, לשאלת בית המשפט, האם ייתכן כי הנאשם דקר את המתלונן כי מאס בחיים שמחוץ לכלא וביקש להיאסר, כפי שאף ציין הנאשם בעדותו בבית המשפט, השיב ד"ר מנדל כי "לא נראה שזה כל כך הגיוני" (עמ' 244 שו' 22, ראו גם: עמ' 246 שו' 4 עד 15). לשאלת בית המשפט כיצד על אף המצב הפסיכומדי בו היה שרוי, ידע הנאשם לדקור את המתלונן במקום שלא יגרום נזק רב, לא ניתנה תשובה המניחה את הדעת (עמ' 243 שו' 6 עד 13).

לשאלת התובעת, כיצד ידע הנאשם להבחין שבדקירה הראשונה נגרם נזק קל בלבד למתלונן ועל כן דקר אותו פעמים נוספות, ומדוע אין התייחסות לכך בחוות הדעת, לא ניתנה תשובה המניחה את הדעת (עמ' 248 שו' 2 עד 13).

לשאלת התובעת, כיצד מתיישב כעסו של הנאשם על החוקר המשטרתי - שעה שהאחרון ייחס לנאשם ניסיון רצח, עם ה-"ריחוק הרגשי" המיוחס לנאשם אותו ציין ד"ר מנדל בחקירתו הראשית, לא ניתנה תשובה מספקת (עמ' 253 שו' 16 עד 22).

לשאלת התובעת, מדוע אין התייחסות בחוות דעת ההגנה לאירוע מיום 21.7.2017 - בו תקף הנאשם שוטרים, כולל הבדיקות הרפואיות שבוצעו לנאשם בעקבות האירוע, לא ניתנה תשובה מספקת (עמ' 255 שו' 12, עמ' 258 שו' 20 עד 23, עמ' 259 שו' 13 עד 15).

66. אשר לנאשם - זה כשל בלשונו כבר בראשית עדותו בפניי, כאשר העיד כי הוא יודע להבחין בין קולות הנשמעים במציאות, לבין קולות אותם הוא הוזה (עמ' 110 שו' 20). בנסיבות אלה, אף אם "שמע הנאשם קולות", הרי שידע היטב את מקורם ויכול היה לשלוט במעשיו.

67. בנוסף, אישר הנאשם בפניי כי הסכים לדקור את הנאשם כיוון ש-"נמאס לי להיות בחוץ, נמאס לי מהבית, נמאס לי מהטלוויזיה" ... (עמ' 121 שו' 13 לפרוטוקול מיום 22.11.2018). מה עניין קולות הפוקדים לדקור, למאיסה בחיי הרחוב? אין זאת אלא שהנאשם בחר לבצע עבירה כדי להיכנס לכלא. הנאשם אף אישר בפניי, שכך גם אמר מפורשות לאמו.

68. בנוסף, לשאלת הסניגורית מה מרגיש הנאשם כלפי המתלונן, השיב הנאשם: "מרגיש אליו כמו כל אחד אחר. אבל תשמעי בפשע יש מושג, בפשע אין אימא אין אבא בפשע. לא אימא ולא אבא, ואני מבין את תורת הפשע יותר מאשר אתה מבין את תורת השיפוט" (עמ' 122 שו' 19 עד 21). מה עניין תורת הפשע, לשאלה כיצד מרגיש הנאשם כלפי המתלונן? בלא שהיה מודע לכך, הבהיר הנאשם כי על פי "תורת הפשע", אף שחלף זמן ניכר מהיום בו זלזל בו המתלונן, ואף שהיה הזלזול עניין של מה בכך, כאשר בחר הנאשם לבצע עבירה כדי להיכנס לכלא, בחר במתלונן כקורבנו.

69. התרשמתי כי בעדותו בפניי, ניסה הנאשם להעצים את אפיזודת הקולות אותם הוא שומע, ובעיקר עשה כן כאשר נשאל לגבי הדקירה שדקר את המתלונן. כך, העיד לפתע הנאשם כי הוא מדבר גם עם הנשיא

קלינטון, וכשנשאל ספציפית לגבי הקולות שפקדו עליו לדקור, אמר מספר פעמים ברצף "טראמפ, טראמפ, תדקור...." (עמ' 146 שו' 1).

הנאשם תכן את מעשיו, היה מודע להם, ובחר במודע לבצעם. הנאשם עצמו הסביר בעדותו בפני: "כבר תכנתי לפני שאני אגיע לחוקר, כבר כשבאו המשטרה לבית ושאלו אותי איפה הסכין, איפה הטריקו, אני אומר לו הנה הטריקו. הוא אומר לי איפה הסכין? אמרתי לו אם אני לא רוצה להודות אז תגיד לי? אומר לי איפה הסכין? אימא שלי אומרת הנה הסכין פה, שטפתי אותה..." (עמ' 133 שו' 1 עד 7).

כאמור, הנאשם תכן את המעשה, ביצע אותו במודעות מלאה, ואף תכן להודות בביצוע המעשה מיד כשייתפס.

70. כפי שהעיד ד"ר אולמר, אדם הדוקר אדם אחר כתוצאה מהתקף פסיכוטי, יראה כמצוי במצב נפשי קשה ביותר, אף לעין שאינה מקצועית. הנאשם נעצר ביום האירוע והובא לחקירה במשטרה. אין כל מזכר או תיאור של חוקר, לפיו נראה הנאשם כסובל ממצב משונה או פסיכוטי. למעשה - ההפך הוא הנכון. הנאשם נחקר ביום האירוע, בחקירה שהתנהלה בצורה בהירה וקוהרנטית. הנאשם ציין בחקירתו כי דקר את המתלון באיזור הבטן התחתונה, כיוון שלא רצה לגרום למתלון נזק רב. עוד ציין, כי כשהבחין שהדקירה הראשונה לא השיגה את מבוקשו, דקר את המתלון פעם נוספת. ועוד כעס הנאשם על חוקרי המשטרה, שלא הבינו כי לאור טיב הדקירה ומיקומה, כלל לא התכוון לרצוח את המתלון (עמ' 159 שו' 4 עד 11).

ראוי לציין גם את מה שלא נאמר בחקירה זו. לא נאמר דבר על "קולות" שפקדו על הנאשם לבצע את המעשה. טענת הנאשם כי "השוטרים אינם רופאים ועל כן לא מצא לנכון לציין את הקולות הפוקדים", היא טענה תמוהה, ואינה מתיישבת עם היות הנאשם במצב פסיכוטי השולל את רצונו החופשי.

העובדה כי הנאשם שלט במעשיו עד לרמת מיקום הדקירה וטיבה, כי בחר לדקור דווקא את המתלון - ממנו נפגע מספר שבועות עובר לאירוע, כי העיד בפני כי מאס בחיים "שבחוץ", כל אלה מאיינים עד למאום את טענת הנאשם לסייג אי-שפיות הדעת, בעניינו.

71. עדויות דוד וציון אינן מסייעות לנאשם. התרשמתי כי עדויות אלה היו מגמתיות, ונועדו לסייע לטענת הנאשם לפיה לא שלט במעשיו בעת ביצוע העבירה. כאמור, כשעימתי התובעת את ציון עם כך שבעדותו במשטרה סיפר ציון כי הנאשם שומע קולות האומרים לו "לגנוב, להרביץ ולהיות עשיר", ואילו בעדותו בבית המשפט הוא טוען ציון שהקולות פקדו על הנאשם לדקור נבחר ציבור, לא השיב ציון תשובה עניינית (עמ' 193 שו' 10 עד 21).

72. אסכם בקצרה את מקצת הנתונים שהביאוני למסקנה, לפיה לא התעורר ספק סביר בשאלת כשירותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה:

- העובדה כי חוות דעת התביעה נכתבה לאחר שהיית הנאשם בתנאי אשפוז במשך 11 ימים, ולאחר שד"ר אולמר נפגש עם הנאשם לפחות שלוש פעמים. התרשמתי כי חוות הדעת נערכה בצורה מקיפה ויסודית, תוך סקירת הרקע הרפואי של הנאשם, עובר באירועי חודש יולי 2017 - על הבדיקות הרפואיות שנערכו לנאשם, וכלה בעבירה מושא כתב האישום.

- התרשמתי החיובית ביותר מעדותו של ד"ר אולמר, והתמודדותו עם שאלות ההגנה בצורה חדה ויסודית.

- העובדה כי בניגוד לחוות דעת התביעה, חוות דעת ההגנה נערכה לאחר שד"ר מנדל נפגש עם הנאשם במשך שעה אחת בלבד, וגם זאת מספר חודשים לאחר האירוע מושא כתב האישום. בנוסף, שאלות לא מעטות של התובעת ובית המשפט, לא קיבלו מענה מקיף וברור מצד ד"ר מנדל.

- העובדה כי הנאשם עצמו ציין כי סיפר את כל האמת בחקירתו במשטרה ביום האירוע (עמ' 133 שו' 1 עד 4). בחקירה זו, לא ציין הנאשם כי ביצע את המעשה בעקבות קולות פוקדים, והדגיש כי לא ניסה לרצוח את המתלונן.
- העובדה כי לטענת הנאשם עצמו, הוא מיטיב להבחין בין קולות הנשמעים במציאות, לבין קולות שאינם כאלה (עמ' 110 שו' 20).
- העובדה כי הנאשם בחר לכוון את הדקירות שדקר את המתלונן לאזור הבטן התחתונה, מקום בו סבור היה כי לא ייגרם למתלונן נזק רב.
- העובדה כי הנאשם ידע להבחין לאחר הדקירה הראשונה כי כמעט ולא נגרם למתלונן נזק, לשיטתו, ועל כן דקר את המתלונן פעם נוספת.
- עדות הנאשם בפניי, כי ביקש לדקור את המתלונן כיוון שהאחרון פגע בו מספר שבועות עובר לאירוע. בהקשר לכך, הדגיש הנאשם כי העלבון שהיה מנת חלקו, התרחש "ליד אנשים" שהיו בחנותו של המתלונן, דבר שהעצים את העלבון (עמ' 132 שו' 20).
- עדות הנאשם בפניי, כי אמר לאמו בבוקר יום האירוע שהחליט לדקור אדם כדי להיכנס לכלא (עמ' 144 שו' 20, עמ' 145 שו' 11). התרשמתי כי טענת הנאשם מיד בסמוך כי: "הם הפעילו עליי לחץ, טראמפ, תדקור את מוריס, טראמפ, טראמפ, תדקור את מוריס" (עמ' 146 שו' 1), נולדה בדיעבד על רקע רצון הנאשם למלט עצמו מן הדין, תוך אמירת דברים שאינם אמת.
- עדות הנאשם בפניי, כי הסכים לדקור את הנאשם כיוון ש-"נמאס לי להיות בחוץ, נמאס לי מהבית, נמאס לי מהטלוויזיה" ... (עמ' 121 שו' 13 לפרוטוקול מיום 22.11.2018, ראו גם: התחמקות הנאשם משאלות התובעת בעמ' 143 שו' 12 עד 22).
- העובדה כי הנאשם העיד כי תכנן להתוודות מיד בפני חוקרי המשטרה על כך שדקר את המתלונן, והדבר מתיישב עם רצונו להיאסר ולא להמשיך לחיות "חיי רחוב".
- ניסיונות הנאשם להעצים את שמיעת הקולות הפוקדים, עד כי סיפר כי הוא רואה בעיני רוחו את הנשיא טראמפ "בא ומלביש אותו", דבר שבעבר לא נטען מעולם על-ידי הנאשם, וכפי שציין ד"ר אולמר - אינו מתיישב עם התנהלותו היום יומית של הנאשם.
- התרשמתי השלילית מעדות הנאשם, על הסתירות והמניפולטיביות שבה. כך למשל, תשובתו המתחכמת של הנאשם לשאלה מדוע קרב לנאשם כשהסכין טמונה בכיסו ("מה זה רימון יד"? עמ' 147 שו' 5 עד 12), וכך למשל - על אף שהנאשם מדגיש כי המתלונן "עשה עליו דאווין" והדבר חרה לו מאוד (עמ' 132 שו' 22), ומציין כי לפשע חוקים משלו (עמ' 122 שו' 20), מביע הנאשם צער מעושה על כך שדקר את המתלונן (עמ' 127 שו' 5).
- 73. כל הנתונים המפורטים לעיל הביאו אותי לכלל מסקנה, כי הנאשם לא אמר אמת בעדותו, לפיה "קולות פוקדים" גרמו לו לבצע את מעשה דקירת המתלונן, ושללו את יכולתו להימנע מעשיית המעשה. הנאשם תכנן את מעשה הדקירה, ביצע אותו במודעות מלאה, ואף תכנן להודות בביצוע המעשה מיד בסמוך לו. אני מאמץ את חוות דעת התביעה, לפיה על אף שהנאשם חולה נפש, לא ביצע את המעשה מושא כתב האישום בעקבות שמיעת "קולות פוקדים".

74. כאמור, אני דוחה מכל וכל את טענת הנאשם להתקיימות "סייג אי-שפיות הדעת" בעניינינו.

סיכום

75. משהמחלוקת בין הצדדים התמצתה בשאלת כשירותו הנפשית של הנאשם בעת ביצוע העבירה, ומשקבעתי כי לא חל על הנאשם סייג אי שפיות הדעת, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי, כי התקיימו רכיבי היסוד העובדתי והנפשי אצל הנאשם, בעבירת החבלה בכוונה מחמירה בעניינו.
76. אני מרשיע את הנאשם בעבירת **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, יא' באדר ב' י' אדר ב' תשע"ט, 17 מרץ 2019, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו.

דניאל טפרברג, שופט